

**In Memoriam Jo Robben door neef Frans van Hulten,
voorgelezen op uitvaart 24 maart 2022 in kapel Wereldhuis
te Boxtel.**

Lieve, lieve, lieve tante Jo,

En dat zeg ik niet voor niets, want tante Jo is wel echt een van de liefste mensen die ik gekend heb. Nooit heb ik tante Jo boos gezien, altijd vrolijk en opgeruimd en altijd vol belangstelling naar de mensen en attent.

Een van de laatste keren dat ik haar aan de telefoon had, had ze allerlei onderzoeken gehad in het ziekenhuis en erg veel last van buikpijn, maar toch was ze opgewekt en vertelde met een lach dat ze hoopte dat het mee zou vallen, want ze wilde toch best nog een paar jaartjes door. Het heeft helaas niet zo mogen zijn en daar zijn we met zijn allen zeer verdrietig over.

Maar ondanks al ons verdriet wil ik graag stilstaan bij de mooie momenten, de momenten die tante Jo maakten tot wie ze was.

In mijn kindertijd heb ik tante Jo niet zo heel veel gezien. Ik wist dat tante Jo missiezuster was in Tanzania. In die tijd dacht ik dat tante Jo daar het geloof in god verkondigde, maar ik had het mis, heel erg mis. Tante Jo was veel meer een sociaal werker, ze gaf les op een kleuterschool en deed dat met heel haar hart en ziel. Ze heeft me daar op latere leeftijd veel over verteld. Over hoe mooi het in Afrika was, met het uitzicht op de Kilimanjaro, over hoe lief de mensen daar waren en dankbaar. Ik denk dat tante Jo met haar werk daar voor heel veel mensen een eerste stap op weg naar een beter leven heeft mogelijk gemaakt. Ik denk dat voor tante Jo dat ook veel en veel belangrijker was dan om mensen te bekeren, ik heb haar daar namelijk nooit over gehoord.

Maar wat een avontuur moet het zijn geweest in die tijd in Afrika, 60 jaar geleden vertrekken naar een continent waar zo weinig ontwikkeling was. Eerst een jaar naar Algiers om de taal van Afrika (Swahili) te leren en daarna naar Tanzania. En alles zonder mobiele telefoon, email of Whatsapp. De enige communicatie was brieven schrijven en die deden er weken over om aan te komen, je kunt je dat bijna niet meer voorstellen. Een paar keer per jaar werd er bij ons thuis in Kaatsheuvel een luchtpostenvelop bezorgd. Een brief uit Afrika van tante Jo. We wilden allemaal tegelijk lezen wat tante Jo allemaal had meegemaakt en hoe het met haar ging. En dan gingen we daarna terugschrijven. Ook weer op dat hele dunne luchtpostpapier en zo klein mogelijk zodat we alles konden vertellen wat we hier hadden meegemaakt. Tante Riet deed nog meer dan schrijven, die verstuurde een aantal keren per jaar een groot pakket met levensmiddelen en kleren naar tante Jo. Die waren natuurlijk zeer welkom.

Een hele mooie periode in Afrika was toen opa en oma bij haar op bezoek zijn geweest. Als ze daar over vertelde dan was dat altijd met heel veel blijdschap. Vrij recent vertelde ze me dat opa een reisverslag had gemaakt van het bezoek aan Afrika en dat ze wilde dat ik dat verslag zou krijgen als ze er niet meer zou zijn. Ik zei toen dat dat nog wel een hele tijd zou duren, maar helaas...

Na vele jaren in Afrika kwam tante Jo terug naar Europa. Eerst een tijdje terug in Nederland en later weer naar Rome, Frascati om precies te zijn. Ook daar is veel familie op bezoek geweest, ook papa en mama zijn er geweest en hebben enorm genoten van die reis.

Maar ook een missiezuster gaat met pensioen. Toen tante Jo terug in Nederland was zagen we haar natuurlijk veel meer. Bij feestjes en familiebezoek vooral, altijd opgewekt en vrolijk. Veel vertelde ze ook steeds over de huizen waar ze in

Nederland verbleef en hoe goed ze het altijd had. Haar laatste woning was hier in het Wereldhuis. Daar heeft ze heel vaak over verteld en meet heel veel trots. Dat hier alle culturen samenwonen en hun eigen gebruiken en religies kunnen beoefenen vond ze prachtig. Toen Anita Witzier op bezoek kwam en het Wereldhuis in een van de afleveringen zat moesten we natuurlijk allemaal kijken. Een echt heel mooie aflevering en tante Jo raakte er niet over uitgepraat.

Eind oktober hadden we een familieweekend in een van onze vakantiehuizen in Duitsland en tante Jo hadden we ook uitgenodigd. Ze voelde zich toen al niet zo lekker, veel buikpijn en misselijk, maar daar liet ze niets van merken. Tante Jo zat graag bij de jeugd aan tafel, bij Sacha en Maaïke en bij Wanja en Lisa. Ze wilde alles van ze weten. Je kon zien dat ze ervan genoot het hele weekend lang. Na afloop kreeg ik nog te horen van de “aanhang”, wat een lieve tante!

Toen tante Jo dan afgelopen zaterdag kwam te overlijden was de schok dan ook erg groot. Ze was altijd zo vief en dan toch zo snel... zelf had tante Jo er vrede mee, ze zou bij onze lieveheer komen zoals ze dat zo mooi kon zeggen. En hoewel ik zelf niet geloof, geloof ik wel dat het geloof tante Jo heel veel heeft gebracht en dat het haar heel gelukkig maakte.

Tot slot: Mama vertelde me dat over tante Jo werd gezegd dat ze zichzelf helemaal wegcijferde ten gunste van anderen. Daar werd ze ineens heel verdrietig over, ik denk omdat je het op jezelf betreft, je gunt jezelf ook leuke dingen en het beste.... Maar ik denk dat juist het zichzelf wegcijferen tante Jo heel gelukkig maakte, er voor een ander kunnen zijn en zelf met heel weinig tevreden zijn daar werd zij denk ik heel gelukkig van en daarom denk ik ook dat we met zijn allen die gedachte vast moeten houden en met veel blijdschap terug kunnen kijken op het mooie leven van tante Jo en alles wat ze voor iedereen in haar leven heeft gedaan.

Tante Jo bedankt voor alles en ik hoop dat je daarboven net zo gelukkig bent als dat je hier altijd was.